

ИТАЛИЈА

Фурцева: мода није тајна за совјетску жену

*Министар
за културу СССР
Јекатерина
Фурцева
о свом приватном
живоћу,
совјетској жени
и културној
размени
са Европом*

НЕДАВНО је у Италији, са трупом московског Большог театра, боравила и Јекатерина Фурцева, министар културе СССР. Преносимо интервју који је Фурцева дала италијанском новинару Ариђу Петаку за лист „Ле оре“.

— Хоћете ли нам нешто рећи о својој каријери?

— Пре него што сам постала министар културе била сам дуго низ година текстилна радница, затим сам постала партијски радник, завршила партијске школе и факултете. Кад сам се удала за Николаја Фирјубина, данашњег помоћника министра иностраних послова задржала сам ипак своје девојачко презиме. Била сам неколико година члан Президијума Централног комитета Комунистичке партије Совјетског Савеза. Сад сам министар културе и сматрам да ми тај позив одузима прилично много времена и захтева све моје снаге и способности, па је и добро што нисам више на високом партијском положају.

Италијани су симпатични

— Шта мислите о Италији?

— Тек други пут посећујем ову земљу и не могу рећи да је довољно познајем. Италијани су заиста симпатичан народ. Била сам недавно у Напуљу у Помпеји и изненадила сам се колико ме је људи зауставило да поразговарају са мном коју реч. То је заиста и најпријатнија успомена коју сам понела из ова два интересантна места. Дуго сам разговарала и са италијанским радницима. Волела бих да се поново појавим у вашој земљи, да је што боље упознам, да се нађивим уметничким делима нашег народа. Верујем да би ми требало најмање пуна година дана да упознам — и то површно — сву уметност Италије.

— Какве перспективе постоје за културне везе између СССР и Италије?

— Предвиђене су многе иницијативе и веома је тешко набројати их све. Напоменимо само да наш славни виољончелиста Растроповић ускоро долази у нашу земљу, у преговору је и гостовање балета Большог те-

Министар културе СССР Јекатерина Фурцева предводио је Большиј театар у Италији

атра. Са ваше стране очекујемо пре свега гостовање разних састава камерне музике.

Како се одевају совјетске жене

— Приметио сам, госпођо, да се веома укусно облачите. Којом се модом надахњујете у одевању?

— Код нас не постоји нека посебна мода. СССР је много национална држава и свака република уноси у одевање део свог фолклора. Разумљиво је да веома ценимо италијанску моду. Разне модне ревије које су ваши познати креатори организовали у СССР имале су великог успеха. И на том пољу, баш као и на културном, постоје велике размене. Желимо изнад свега да се наше жене облаче све боље и укусније.

— Шта мислите о козметичким средствима и о дијететама за мршављење? Читао сам позив једног совјетског часописа руским девојкама да мало више воде рачуна о својој линији. Да ли постоје неке препоруке у вези са линијом совјетских жена?

— Ту се ради о свакој личности посебно и о њеним укусима. Треба водити рачуна о обичајима разних националности Совјетског Савеза. Оно што се допада једнима није по укусу других. Међутим, не постоје никакве предрасуде. Наше фабрике производе изврсне козметичке препарате који су веома тражени. Хтео бих да вам напоменем да су и ваше жене у том погледу сасвим исте као и наше. Иначе, не би биле жене.

— У Италији, бар у овим индустријски развијеним деловима земље, као и у многим другим земља-

ма, не представља никакво изненађење кад се на високом државним функцијама појави и жена. Да ли је тако и у СССР?

— Данас — да. Иначе, у првим годинама после револуције ситуација је била другачија, посебно у источним крајевима Совјетског Савеза. Сад такве предрасуде не постоје. Напоменимо да је у Узбекистану, у централној Азији, где су се до пре 30 година жене сакривале иза фереца данас председник те републике — жена. С друге стране у сектору министарства културе има веома велики број жена готово у свим републикама Совјетског Савеза.

„Ко кува у вашој кући?“

— Ви сте, госпођо, министар, ваш муж је помоћник министра, да ли налазите времена за породицу и кућу?

— Чини ми се да ипак нађем времена, иначе не бих стигла да будем жена и да имам децу. Сматрам да сам била и добра мајка и добра жена. Имам кћер и четворогодишњу унуку. Моја кћер је новинар у агенцији „Новости“.

— Извините што сам индискретан, али у кући у којој сви раде ко припрема јело?

— Свакако не ни ја ни мој муж. Ни једно ни друго, у то се баш ни мало не разумемо. Једемо на нашим радним местима за време слободних часова. Тамо се налазе изврсни ресторани. А онда, да признам, имам још веома снажну мајку која све послове у кући завршава. Свакако да је и то један од разлога мог непознавања кујне и незаинтересованости за кување.

САД

Сенатор који подучава председника

*Вилијем
Фулбрајт,
председник
Свољно-полицејског
одрбога
америчкој Сенати
доушћивао је
у нашу земљу.
О његовој
популарности
ише обих дана
лист »Тајмс«*

ВЕЋ више од двадесет година сенатор Фулбрајт игра истакнуту улогу у америчком Сенату — најпре две године као конгресмен, а затим преко деветнаест година као сенатор државе Арканзас, која је са својих 53.335 квадратних миља двадесет и седма америчка држава по величини. Иначе, по заради учитеља и професора налази се на последњем месту.

Многи су напустили Арканзас и многи намеравају да га напусте. Једино Фулбрајт, као његов дугогодишњи сенатор, настоји да му у свакој прилици остане веран и да штити његове интересе. А својим говорима, резолуцијама и меморандумима на спољнополитичком плану, он је посредним путем прославио његово име широм света.

Син фармера и учитељице

Корени породице Фулбрајт су у Фејетвилу, пријатном градићу у северо-западном делу Арканзаса. То је свакако једна од најугледнијих породица овог краја. Њен углед није толико заснован на материјалним добрима која поседује колико на утицају који врши у својој средини.

Само, не треба мислити да је то нека стара породица. Џејмс Вилијам Фулбрајт родио се 5 априла 1905. на једној фарми у Самеру, држава Мисури. Био је четврто од шесторо деце. Његов отац Џо Фулбрајт имао је малу фарму и једва састављао крај с крајем. Када је малом Џејму било годину дана, породица се преселила у Арканзас, где је његов отац почео да се бави разним пословима. У њима је имао успеха, па је 1924. када је умро у својој 56-ој години, био један од најбогатијих људи у Фејетвилу.

После очеве смрти, мајка је преузела бригу над породицом. Ова жена са фарме, која је неко време била учитељица, имала је веома строга гледишта о животу. У листу „Нордвест Арканзас тајмс“, који је издавала породица Фулбрајт, она је увела рубрику

Вилдјем Фулбрајт, сенатор из Арканзаса

Године 1936. вратио се у Арканзас и почео да предаје на тамошњем универзитету. А када је три године доцније председник универзитета погинуо у аутомобилској несрећи, Фулбрајт је био изабран на његово место. Изгледало је да му је судбина предодређена, да ће читав живот провести у универзитетским аулама и слушаоницама.

Мајка утиче на каријеру

Међутим, мати је утицала да му се измени каријера. Дошла је у сукоб са тадашњим гувернером Хомером Едкинсом, кога је у једном чланку назвала „плашљивим политикантом“. Овај сукоб се убрзо претворио у сукоб породица Едкинс и Фулбрајт. Едкинс је издејствовао да универзитетски одбор затражи од Фулбрајта да поднесе оставку. Фулбрајт је одбио да то учини и затражио да буде јавно отпуштен. То се и догодило на почетку школске године 1941. и поред оштрих протеста студената и апсолвената.

Али, Едкинс није ни помислио да је на овај начин учинио услугу Фулбрајту и убадио га у политички живот. Године 1942. Клајд Елис, конгресмен из области Фејетвила, одлучио је да се кандидује за сенатора и понудио свом пријатељу Фулбрајту да се кандидује за његово место конгресмена. Фулбрајт је пристао и победио, док је Елис, иронијом судбине, изгубио.

А када је 1944. године сазнао да је гувернер Едкинс одлучио да се кандидује за Сенат, Фулбрајт је решио да му буде противкандидат. Још на примарним изборима победио је беспомоћног Едкинса са већином од 32.000 гласова. До данашњег дана Фулбрајт је задржао своје место у Сенату, односно био је још три пута биран.

Својим говорима и независним ставовима сенатор Фулбрајт је још од првих дана привукао пажњу јавности. Он је био зачетник идеје о стварању Атлантског пакта, он је од првих дана захтевао да тајна атомске бомбе не сме да буде својина само једне земље, он се замерио Труману 1946. године када је тражио да напусти председнички положај да би пет година доцније поздравео његову одлуку о смењивању генерала Макартура, он је ме морандумом тражио да се предузима инвазија Кубе. А када ова авантура није успела, доживео је да му је сам председник Кенеди одао признање речима: „Ви сте једина особа која има право да ми каже: „Рекао сам вам то!“

Time

ФРАНЦУСКА

Смртни ударац ваздухопловним компанијама

Ако дође до техничке сарадње између Француза и Енглеза, ускоро ће полетети један од најфантастичнијих авиона

У ПОНЕДЕЉАК 26. октобра, у 11 часова и 15 минута агенција Франс-прес преко својих телепринтера емитувала следећу вест: „Политички програм Харолда Вилсона открива поред осталог да нова британска влада ставља на знање француској влади да жели да ревидира заједнички програм изградње надзвучног транспортног авиона типа „конкорд“.

Ова мера коју је лабуристичка влада донела изазвала је у читавом свету велико узбуђење. Три дана касније, 29. октобра британски премијер послао је преко Ламанша министра Роја Бенкина који води ресор авијације у новој влади да преговара са својим француским колегом Марком Жакеом и министрима Пјером Месмером и Гастоном Палевским.

Неиздржљива трка

Фантастични план о изградњи „конкорда“ изгледа као прави сан. Предвиђено је да ће летети на 22.000 метара висине повезујући Париз и Њујорк за три часа.

У ствари трка у техничком напретку је муњевита и скоро неиздржљива. Тек што би надзвучни реактивни авиони заузели своје место у простору (боинг, караведа и други), лећећи брзином од 800/км на час, већ би људи истраживали начине да потуку нове рекорде, да изграде летилнице које би превазишле брзину звука (1000 км/час) па чак и „зид топлоте“ где се достиже брзина од 2800 км/час.

Од 1933. године енглески техничари окупљени око аутора В. Ј. Стронга из Британске ваздухопловне компаније (British Aircraft Corporation — ВАС) раде на том пројекту. Они су авион — гигант предвидели за дуге летове, са шест реактора, са капацитетом за више од стотину путника и радијусом кретања од шест хиљада километара.

Огромна цена

Годину дана касније француски „очевци“ каравеле Пјер Сапр и Лисјен Серванти размисљали су о идеји за изградњу авиона надзвучног са мањим капацитетима: 80 путника и 4.500 метара радијусом кретања. Одмах су добили подршку Жоржа Ерела из „Сидавиасион“ компаније. Био је то пројект неке врсте супер-каравеле. Затим је дошло до контакта између „Сидавиасиона“ и БАЦ-а.

И тако 1961. године двојица министара који су били задужени за питања аеронаутике, Пулијен Емери за Велику Британију и Роже Дисо за Француску одлучили су да две компаније раде на заједничком пројекту. Две године касније и планови су били спремни: Конкорд ће имати четири реактора, моћи ће да лети и на средње и на дуге пруге што ће повећати његов рентабилитет.

Наруџбине од Панамерикана

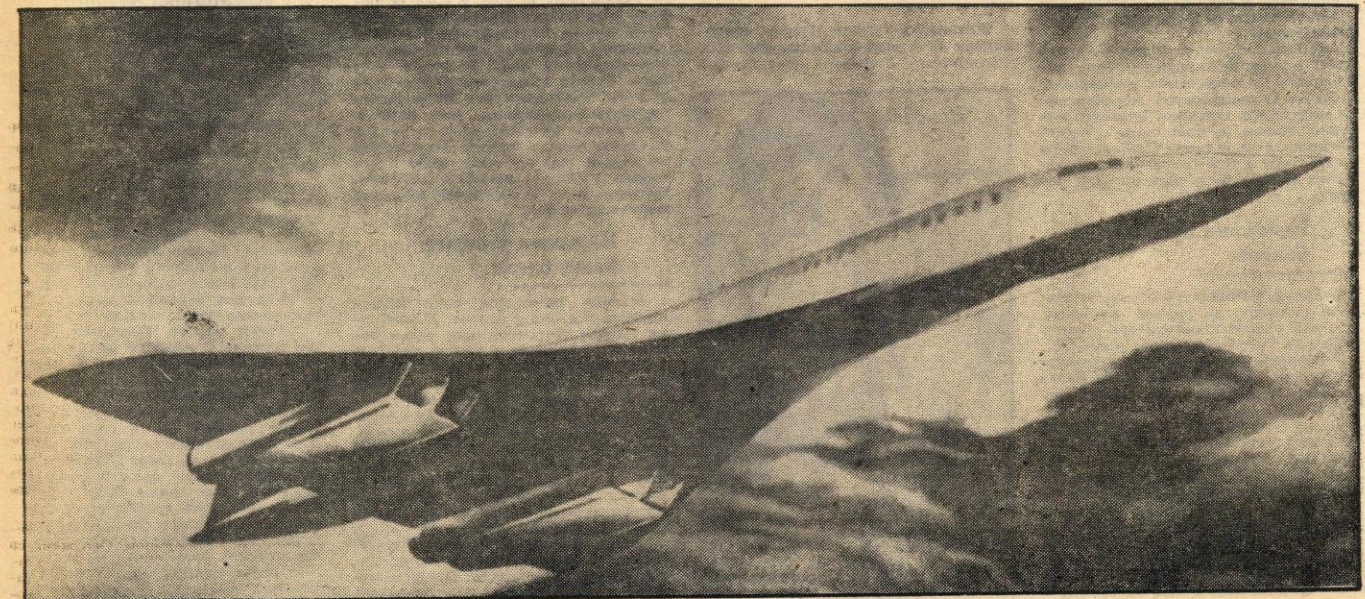
Конкорд је чак и пре свог рођења почео да узбуђује аеронаутички свет. Четвртог јуна 1963. године највећа америчка ваздухопловна компанија „Панамерикен ервејз“ заинтересовала се као купац за „конкорд“. У Сједињеним државама где конструктори већ дуже време раде на истраживању про-

„Како ја то видим“ и водила је низ година. Негде пред своју смрт, Роберта Фулбрајт је објавила све своје написе у једној књизи од преко два милиона речи.

Њена либерална схватања оставила су трага на Цемса. Од ње је наследио љубав према учењу.

Улазак у Конгрес

По повратку у Вашингтон (било је то усред економске кризе 1930 године) наставио је да студира права и студије завршио после четири године као други у рангу међу 135 студената. За време студија упознао се са Бети Вилијамс, из Филаделфије. Ожењо се њоме 1932. године и имају две кћери. Остао је у Вашингтону још две године, и радио у Министарству правде, у Одељењу против трустова.

Ово је макета млазног авиона који се зове конкорд, а чија судбина зависи од техничке и финансијске сарадње Француске и Велике Британије. Американци се диве овом млазњаку